

Kommissionens Bem. t. Udk. t. L. om den borgerlige Retspleje.

have afgivet noget Svar i Sagen, *inden 5 Dage* efter Dommens Afsigelse skriftlig begærer et Retsmøde berammet og samtidig enten fremlægger Bevis for at have betalt de idømte Sagsomkostninger eller i Retten deponerer Beløbet (§ 224). Sidstnævnte Regel — der ikke fandtes i det tidligere Forslag — er motiveret ved det ubillige i, at Sagvolderen skal lide et maaske betydeligt Retstab alene som Følge af, at f. Eks. et ansat Retsmøde er gaaet ham af Minde, eller han ikke har passet Tiden nøjagtig. Det kan endog siges, at man ved denne Ordning kun fyldestgør et ligefremt Retfærdighedskrav overfor Sagsøgte, eftersom Sagsøgerens Udeblivelse jo ikke for denne bevirker Sagens definitive Tab, men kun Afvisning og Paalæg af Procesomkostningerne, og der i og for sig ingen Grund er til, at en tilfældig Udeblivelses Virkning skal være strengere for den ene Part end for den anden. (Jfr. ogsaa Code de procédure art. 149—165 og tysk Lov §§ 303—10). Reglen i § 224 er dog begrænset til det Tilfælde, at Sagsøgte ikke har afgivet noget Svar i Sagen. Herved maa imidlertid mærkes, at, naar Sagsøgte først har afgivet Svar i Sagen, berettiger hans Udeblivelse i et senere Retsmøde ikke Sagsøgeren til Udeblivelsesdom, naar det da ikke netop er ved selve Domsforhandlingen, at Sagsøgte udebliver (§ 204).

Den samlede Regel om Sagsøgtes Stilling, naar han er udebleven, bliver herefter denne: Hvis Sagsøgte udebliver uden at have givet Svar i Sagen, og Sagsøgeren benytter sig heraf til at tage Udeblivelsesdom, kan Sagsøgte forlange Genoptagelse enten i Henhold til § 224 eller i Henhold til § 222. Hvis Sagsøgte, efter at have givet Svar i Sagen, udebliver fra et senere forberedende Møde, udelukker dette ham dog ikke fra at give Møde og procedere under Domsforhandlingen. Hvis endelig Sagsøgte, efter at have givet Svar i Sagen, udebliver fra selve Domsforhandlingen — i hvilket Tilfælde hans skriftlige Svar ifølge den mundtlige Procedures Princip bliver uden Betydning — kan han alene i Henhold til § 222 forlange Sagen genoptagen.

Til de nysnævnte Regler om Genoptagelse ved Landsret ifølge en til denne rettet Begæring om saadan Genoptagelse, føjes (i § 225) den Regel, at Højesteret, naar nogen paa Grund af ham utilregnelig Udeblivelse ved Landsret søger om Tilladelse til at paaanke Udeblivelsesdommen efter Udløbet af den almindelige Ankefrist eller om Tilladelse til at fremføre ny Paastande eller Anbringender — i Stedet for

at give saadan Tilladelse kan bestemme, at Sagen skal genoptages ved Landsretten.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skulle følgende Bemærkninger gøres:

§ 200.

Hvilke Sager der ere Landsretssager, fremgaar indirekte af § 2, jfr. §§ 3—5 og § 11.

Om Forligsmæglingen i Landsretssager, der foregaar ved Underret og aabner Mulighed for Udeblivelsesdom, jfr. § 141.

Hvad der her er kaldt Stævning, kaldtes i det tidligere Forslag Klageskrift. Man har foretrukken Benævnelsen Stævning, bl. a. fordi det er Tanken, at dette Sagsøgerens første Skrift som Regel ikke bør indeholde andet og mere angaaende Faktum og jus, end der nu for Tiden indeholdes i en Sø- og Handelsretsstævning, der er bestemt til tillige at tjene som Sagsudvikling.

§ 202.

Ifølge denne Paragraf skal Sagsøgeren, samtidig med at han indleverer Stævningen til Paategning af Dag og Klokket for Sagens Falden i Rette, paa Rettens Kontor til Oplysning for dette angive den tidligste Tid, hvortil Ansættelsen kan ske. Han vil herved særlig have at tage i Betragtning, hvor langt Stævnevarsel han er pligtig at give Sagvolderen, og hvor lang Tid der kan antages at medgaa til selve Stævningens Forkyndelse. Sagen vil derefter være at ansætte til det tidligste Tidspunkt derefter, som Hensynet til Rettens øvrige Forretninger tillader.

§§ 203 og 204.

De i disse Paragrafer indeholdte Regler om Parters *Udeblivelse* træde i det væsentlige i Stedet for det tidligere Forslags 2det Afsnit, Kapitel V. De foretagne Ændringer og den derved tilvejebragte Simplifikation staar i det hele i Forbindelse med de oven omtalte Hovedforandringer i Proceduren. Som en heraf uafhængig Ændring kan dog nævnes, at Udkastet i Stedet for at gøre Brug af det i Udeblivelsestilfælde hidtil anvendte Begreb „Kost og Tæring“ tillægger den forgæves mødende Sagsøgte „Procesomkostninger“, da dette efter Udkastets Regler om saadanne maa antages at være tilstrækkeligt.

Med Hensyn til Virkningen af *Sagsøgerens* Udeblivelse skal Opmærksomheden særlig henledes paa, at det kun er Sagsøgerens Udeblivelse paa Sagens første